

Děkujeme ti, pane Ježíši, že ses nám dal poznat jako ten, který přišel. Aby nás uzdravoval, aby nám odpouštěl, aby nás zachránil, aby nás miloval, aby nás vtáhl do té síly přitažlivé síly Otcovy lásky a naučil nás žít v tomto světě plně Božím životem. Tak tě prosíme, veď nás svým duchem i v pochopení toho, co jsi pro nás vykonal, a ve všem druhém zamyšlení. Prosíme tě, Duchu svatý, veď nás. Amen.

Hovořili jsme o tom, že potřebujeme uzdravení a že náš Pán je náš lékař, který uzdraví. A teď se budeme věnovat tomu druhému Ježíšovu výroku, který řekl na adresu těch farizeů a zákoníků, nevím, jestli pohoršených nebo závistivých.

Když jim Ježíš řekl Nepřišel jsem povolát k obrácení spravedlivé, ale hříšníky. Je to jedno z hlavních posláních, které Ježíš měl na této zemi, aby nám zprostředkoval odpouštění.

A tak všem zjevil velkorysou a nekonečnou Otcovu lásku, která je naší jedinou záchranou. Víte, že když poprvé vyhlásil odpouštění tomu ochrnutému v domě v Kafarnau, že z toho byli ti farizeové a zákoníci velmi pohoršení. A on toho využil, že ten člověk byl nemocný a nejprve řekl: Odpouštějí se ti hříchy. Myslím si, že ten chudák ani netušil, že mu bude ten den odpuštěno. A určitě i ti čtyři, co ho tam nesli a pak spustili střechou, tak na prvním místě nemysleli na to, aby mu Pán Bůh odpustil. A Pán Ježíš mu to zprostředkoval. Zjevně ho tam nesli, aby ho uzdravil. Tady vidíme, jak velká je souvislost mezi tím vším, co Ježíš nám nabízí mezi naším uzdravením a odpouštěním. A Ježíš řekl: „Odpouštění se ti hříchy.“ A teď oni mezi sebou si začali šuškat a přemýšlet, rouháš se, hříchy může odpouštět jenom Bůh. A Pán Ježíš vysloví takovou zajímavou věc. „Co myslíte, co je snadnější říct: Odpouštějí se ti hříchy, nebo vstaň a chod’.“? Snadnější je říct odpouštějí se ti hříchy, protože to lidskýma očima nevidíme. Ale když řeknu Vstaň a chod’ a on se nezvedne. A Ježíš řekne, tak abyste věděli, že Syn člověka na zemi má moc odpouštět hříchy, pravím ti vezmi své lože a jdi domů. On se postaví a jde k nim zástupem. Odejde a prostý lid je nadšen.

A ti zákoníci jsou pohoršeni a jdou ho udat do jeho zad. My si rozhodujeme, jestli přijmeme odpouštění, nebo ne. Jestli o něj stojíme. Bůh ho nabízí stále, kdykoli. Mnozí v katolické církvi si zvykli na to, že hříchy si nesou až do svátosti smíření, do zpovědi. Prosím vás, nedělejte to. Kdykoliv vám dojde, že něco není v pořádku, hned čerpejte z Božího slitování. Jen pomyslíš na to, aby ti Bůh odpustil a on už ti odpouští. Proč bychom měli táhnout břemena svých hříchů?

A stejně tak je to se vším, co Pán nabízí. Ta věta, kterou Ježíš vyslovil, není úplně jednoduchá k pochopení. Když nepřišel pozvat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky, protože na jedné straně víme, to učí apoštol Pavel, má to ve třetí kapitole Listu Římanům, že nikdo není spravedlivý, ani jeden, tedy lépe řečeno mimo Pána Ježíše. A všichni zhřešili a nedostává se jim slávy Boží. Na druhé straně uvidíme pak v závěru té přednášky nebo toho zamyšlení, že my jsme povoláni být spravedlivými, ale ne lidskou spravedlností. To je veliký rozdíl. Ti farizeové sami sebe považovali za spravedlivé, protože se snažili konat podle Mojžíšova zákona. A nedošlo jim. Že všichni jsme hříšníci, i když se snažíme konat dobře. Já vždycky říkám ještě abysme jsme se o to nesnažili. To by ten svět už vůbec neunesl.

Pán přišel pro všechny jako lékař a spasitel. Ale přijmout to odpouštění a uzdravení může jen ten, kdo ví, že je nemocný a že je hříšník a chce to a ve víře to přijme. Ta víra je nesmírně důležitá. Jestliže přijdete a prosíte za odpouštění, a já ve jménu Ježíše Krista vám říkám, že vám Bůh odpustil, jak víte, že je to pravda. No, musíte tomu uvěřit. Jak víme, že jsme uzdraveni? Když o to s vírou prosíme a ve víře to přijmeme. Ta víra je nesmírně důležitá, protože ta víra, to je vztah s Ježíšem. To je, že já nezpochybňuji to slovo, které mi říká, že naopak se o to slovo opřu a na něm stavím svůj život. Pošlu do háje všechny moje pochybnosti, moje lidský smýšlení a věřím tomu, co on říká. Kolikrát Ježíš své současníky povzbuzoval, aby věřili tomu slovu, které řekl.

Apoštol Petr při prvním zázračném rybolovu na tvé slovo spustil síť. Ten chlap musel opustit celou svojí životní zkušenost, aby v té chvíli vyrazil na tu hlubinu a pustil síť k lovení. Ale

výsledek byl, jaký byl. A to zažije každý, kdo věří tomu, co říká Pán Ježíš víc než sám sobě a víc, než slovům jiných lidí, byť třeba moudrých.

A Ježíš zve k obrácení. To s tím souvisí, protože podstatou obrácení je ode mě k Ježíši, od mého smýšlení k Jeho smýšlení, od toho motání se kolem sebe, k oddanosti Kristu. A dokud člověk nepřekoná sebe a nevydá se Kristu, nemůže zažít plnost Boží moci, protože Bůh nemůže bez té vydanosti v našem životě svobodně působit. Proto mnozí zůstanou na půlce cesty svých pochybností, závislostí, svých zranění, protože se nevydají tam, kde je vztah.

A toto obrácení je možné proto, že On se jako první obrátil k nám hříšníkům. On nám ukázal svoji tvář, On nám vydal svůj život za nás. On se nám daroval vždycky. Z naší strany je to vždycky odpověď. Modlitba je odpověď na to, co on nám říká, co pro nás udělal. Naše láska je odpověď na jeho lásku. Všechno je odpověď. On byl první a on nás zve, abychom v tom vztahu mu odpovíděli na všechno, co pro nás udělal a dělá.

My můžeme tu skutečnou velikost těch našich zranění, onemocnění, hříšnosti vidět jediným způsobem. Ne tím, že se díváme na své úsilí. Ani ne tím, že se srovnávám s druhým. Vždy najdete někoho, kdo hřeší méně a někdo víc. Takže si řeknete zlatej střed, jo, nemusím nic dělat. Velikost svého postižení jsme schopni vidět, jenom když se zahledíme do tváře toho, který na sebe vzal naše nemoci, naše hříchy, naše bolesti. Který byl proklán pro naše nevěrnosti, jak píše Izajáš padesáté třetí kapitole. Apoštol Petr ve svém prvním listě ve druhé kapitole píše: „On na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlností. Jeho rány nás uzdravily.“ Právě tu velikost jeho lásky, ale také velikost jeho utrpení a následně velikost té naší hříšnosti vyčteme právě z toho, co píše ten prorok Izajáš. Jenom několik slov zmíní. Neměl vzhled ani důstojnost, podobu ani krásu. Byl tak nevzhledný, muž plný bolesti, opovržený, že jsme si ho nevážili. Nebyl podoben člověku, jako ten před ním si člověk zakryje tvář. Nedovedeme si představit, jakým způsobem Pán Ježíš trpěl, když to všechno na sebe vzal. To, co bylo tady předpověděno u toho proroka. Je zajímavé, že v tom textu čteme, že člověk si před ním zakrývá tvář. Já tomu rozumím tak, že se nechceme dívat na těžké věci, na bolavé věci. Někdy jsou lidi v tomhle úplně hloupí.

Od dětství se dívají na horory a na násilí a co může, tak v těch dětských srdcích být a čím se to promítne do dospělosti. Jsem tak rád, že jsem spousty věcí v životě neviděl a nechci vidět. A chci se dívat na Pána. Ale on ten verš se dá taky přeložit, že On je ten, který sám zakrývá tvář. Že on sám skrývá tu svoji tvář pro ty, kteří mají odvahu se do té tváře podívat. Pro ty, kteří ho milují. Kterí po něm touží.

Vy, když máte někoho rádi, tak se od něj neodvrátíte ani ve chvíli, kdy on takový bude. I když to utrpení je vepsáno do jeho tváře, do jeho bolesti. Protože láska vám dá sílu a touhu být s ním trpícím. A my jsme pozváni, abychom se dívali do tváře pro nás ukřižovaného Ježíše, protože to, co on prožil, to byl všechno důsledek našeho hříchu a jeho lásky k nám. A kdo na tu jeho lásku odpoví láskou? Ten přijme skrze tu vzácnou výměnu, tu jeho krásu. Jsme si říkali, že On na sebe vzal náš hřích a nám dal odpuštění spravedlnost. Vzal nemoci, nám dal uzdravení. On na sebe vzal veškerou naši zraněnost, ošklivost, abychom byli krásní před Bohem. Člověk je krásný tím, že v sobě má Boha. Já jsem viděl v životě i díky své službě v kněze, toho, v krásných, starých a nemocných lidí. Zvráščil tváře, bolavé vředy, ale z té tváře šla krása Božího Syna, protože v sobě měli Boha. Pak jsem viděl tolik mladých nalíčených tváříček, ze kterých šlo prázdno, protože v sobě měly jen sebe a nic. A my, když se hledíme v tvář, tak se měníme v Něj. Když Petr cituje tu padesátou třetí kapitolu proroka Izaiáše, tak píše, že Ježíš na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlností.

Co to znamená? Abychom zemřeli hříšníkům. Rozumíte? Ten Ježíš nehledal hříšníky jen

proto, aby jim odpustil. A oni se dál vrátili do té hospody. Já, když mi někdo říkal, že chodí evangelizovat do hospody, tak jsem říkal: „A jak to skončilo? Zavřeli tu hospodu, nebo ne?“ Že jsi tam šel evangelizovat, tak v tu chvíli tam nebyli štamgasti, ne? A ne, já tam mluvím o Pánu Ježíši. Já jsem mu říkal „Chodíš domů střízlivý?“ Rozumíte? My jsme schopni si omluvit všechno. Když nám Pán Ježíš odpouští hříchy, tak proto, abysme nehřešili, a ne abysme se do těch hříchů vrátili. Když nás vyvedl z nějakýho společenství hříšníků, z nějaké party, která je nezdravá, tak ne proto, abysme se tam zase vrátili.

On vstoupil do života těch hříšníků a stoloval s nimi, aby úplně změnil jejich život, aby přestali hřešit. Vždyť vzal na sebe jejich hříchy, aby oni se stali spravedlností Boží. Rozumíte? Boží záměr je nejen to, že nebudeme hřešit, ale že budeme spravedliví. Tou spravedlností Krista, který je v nás, ne tou lidskou na základě lidskýho konání. Lidi si myslej, že Bůh chce po nás tu spravedlnost, že děláme všechno správně. Naše spravedlnost je z toho, že máme v sobě Boha. Já se můžu splést, ale ve mně je Bůh, který je spravedlivý. A čím víc ho budu poslouchat, tím víc budu spravedlivý já.

Těm, kteří se považovali za spravedlivé, v té chvíli nemohl pomoci, protože si mysleli, že si Boží milost zaslouží, že si zaslouží spásu svým konáním, dodržováním pravidel a zbožným životem. Víte, co je největší pokušení nás hřešících křesťanů? Že si nenecháme změnit život přítomností Božího Syna ve svém životě. Jeho lásky, Jeho svatosti, Jeho spravedlnosti. Že si nenecháme změnit život skrze důvěrný vztah s ním a skrze úplné vydání se Kristu, ale že se sami začneme snažit jednat správně.

A vlastně z těch, kterým Bůh odpustil, se staneme zákoníky, kteří se honosí tím, že už jsou na tom líp, než byli. Vy byste to snesli. Ono to nikoho nezajímá, jestli jste na tom líp nebo hůř. Musíme přijmout realitu, že jsme hříšníci, kteří když nebudou poslouchat Boha a žít z Jeho lásky, budou stále znovu hřešit. To důležité není, co dělám já, ale kým jsem, abych žil z té identity, že jsem dítě Boží a učím se podle toho, že samozřejmě bez lidský snahy to nejde, ale abych se před Bohem vykazoval tím, co jsem dokázal od poslední zpovědi. No tak, když to dělají děti, tak je to k úsměvu. A když to dělají dospělí, tak je to znamením, že vůbec nic nepochopili.

Ježíš nepřišel jen proto, aby nám odpustil, ale aby nám umožnil přístup k Otci. To, že Ježíš začal stolovat s těmi hříšníky, to je geniální obraz toho, že on přišel, aby nás pozval k té hostině v nebeském království, že máme zasednout za stůl s jednorozeným Božím Synem při svatební hostině jako jeho nevěsta. Že máme být na hostině, kde Otec nás bude sytit a nás milovat a o nás se starat. Daleko víc s námi Bůh zamýšlí, než jsme si vůbec schopni připustit.

V druhém listě Korintánům v páté kapitole Pavel píše: "Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám učinil hříchem, abychom my se v něm stali Boží spravedlností." Není to úžasný? To už se stalo. To Bůh vykonal. A na náš život to může mít obrovský dopad. Jestli to přijmeme, uvěříme tomu a podle toho změním život. Jestli se necháme uzdravit a osvobodit, jestli mu vydáme sami sebe jako oběť. Ne nadarmo Pavel píše na začátku dvanácté kapitoly Listu Římanům. "Sami sebe přinášejte Bohu jako živou, svatou a bohumilou oběť. To ať je vaše duchovní bohoslužba." To je ta pravá bohoslužba. Víte, jestli se máme něčím vykázat před Bohem, tak tím, že se mu dáme. Protože on nám dal sebe a ničím jiným nemůžeme naplnit jeho touhu po nás. Jak jednou Ježíš řekl: "Já nechci tvoje všechno, já chci tebe."

No člověku trvá, než to pochopí, že Bohu vůbec nevádí, jak jsem hříšný, jak jsem nemocný, z čeho jsem se dostal, nedostal, na čem jsem zářil, protože to je jeho starost. On mě odpustí. On mě učiní spravedlivým, on mě uzdraví. On mě osvobodí, když mu dám svůj život. A každý den říká Pavel To znamená, když ráno začínám ten den, tak to je první, co že se mu vydám, protože on se vydává mně. A pak Pavel pokračuje tím, že máme denně obnovovat svoji mysl podle myslí Kristovy. To je taky úžasná věc. To znamená, že mám prosit o světlo. Jak se na věci dívat, Co mám

dělat? Víte, většina lidí i věřících do toho dne jde s tím, že mají jasno. Co je dneska čeká? A Pánu Ježíši řeknou maximálně, když se vzpomenou, prosím tě, buď se mnou, ať to dopadne dobře.

Ale oni vůbec nevědí, jestli to, co si naplánovali, tak je naplánované v Boží kanceláři. A bylo by úplně normální, kdyby na začátku toho dne ten člověk řekl Pane Ježíši, cos dnes připravil, abychom spolu vykonali a prožili. Protože my jedním slovem se Pánu Ježíši dáme a hned vzápětí si žijeme, jako bychom se mu nedali. Ale vy to znáte. Většina z vás žila nebo žije v manželství. Ti manželé se taky stále znovu jeden druhému dávají a pak si jdou po svých cestách. A učí se to. Celý život se to učí, aby to tak nebylo. Aby žili v jednotě, v lásce, ve společenství. Aby vytvářeli tu jednotu těla i duše, ducha. Prostě je to cesta. Ale aspoň kdybysme po tom toužili a věděli to. Protože když my přijmeme vážně, že ten Pán Ježíš byl ochoten se pro nás ztotožnit s hříchem, abysme my byli Boží spravedlností. To znamená, je to realita, která se nám nabízí, a to má dalekosáhlý dopad na náš konkrétní život, když tomu uvěříme, když to přijmeme. Protože jak píše apoštol Jan hned na začátku svého evangelia v tom krásném prologu na Krista: Z jeho plnosti, Kristovy plnosti, jsme všichni přijali, a to milost za milost. Jenomže my se musíme učit žít z milosti. Většina z nás byla zvyklá ze své síly něco dělat a něco si zasloužit. Ale láska se nezasluhuje, milost se nezasluhuje. Všechno to, co Bůh nabízí, se pouze přijímá, jako nezasloužený dar. A když to přijmu, tak mě to promění, abych byl schopen žít jako dítě Boží a dělat to, co chci. Čili úplně obráceně. Na začátku není moje snaha. Na začátku je jeho dar. A to, co já konám, to vyrůstá z toho daru. Z jeho milosti jsme přijati. A já nemůžu stavět na tom, co jsem se v životě naučil, co umím. Prostě všechno pomíjí v tomhle světě. Rozumíte? Dneska ještě dokončím větu: Já nevím, jestli to bude ještě za měsíc. Rozumíte mi? Všechno skončí, ale to, co neskončí, ta jeho láska k nám. A z toho já chci žít až do posledního dechu svého života, aby můj život i ten poslední dech byl odpovědí na jeho lásku, kterou on syn mě zamiloval a za mě se obětoval. Vždyť jsme byli k tomu připraveni - stvoření Bohem. Už před stvořením světa jsme byli vyvoleni, abychom byli svatí a neposkvrnění před Jeho tváří. Ne někdy tam někde na věčnosti. Teď a tady. Jinými slovy, hřích nepatří k naší nové identitě pokřtěných znovuzrozených dětí Božích. Ten se na nás lepší pořád, protože nejsme očištěni ve své emoční rovině, myšlenkové, duševní, tělesné. Tak nás to pokouší. Ale není to moje identita. Moje identita je to, k čemu jsem stvořen. Jsem novým stvořením v Kristu. Mám Krista v sobě a jsem dítětem Božím. Kdyby křesťané v sobě živilo toto přesvědčení, tak to samo by je vedlo k tomu, že by nehřešili. Rozumíte? Kolikrát dítě zachrání jenom to, že si vzpomene, co by k tomu řekli rodiče. Rodiče u toho nejsou, ale vědomí, že ty rodiče, které ho s láskou vychovali, nějak ho učili žít. Že kdyby to ta maminka viděla, to by ze mě radost neměla. Ale když budeme žít v sobě to vědomí, že jsem přítelem Kristovým, dítětem Božím, budu vědět, že to je moje identita. To není identita nemocného hříšníka. Ta identita je v mém duchu, tam vevnitř, kde je chrám Ducha svatého. A Písmo svaté dokonce jasně učí, že tam jsem svatý, bezúhonný, spravedlivý. Samozřejmě že svatostí a spravedlností Krista.

Když jsem jednou takhle v jednom společenství si v duchu povzdechl, protože zrovna mně to tam lezlo na nervy, to se někdy může stát. A tak jsem v duchu si povzdechl. Pane, já ztrácím trpělivost. Furt jsem přemejšlel, jestli se zvednu hned nebo za pět minut a odejdu z toho společenství. A víte, co se ve mně ozvalo? Co ten Pán Ježíš mi v srdci řekl? Já v tobě mám dost trpělivosti s těma dvěma. Hned jsem si zase přisedl.

Ale věděl jsem, že já nemůžu soudit to, co oni říkají, co dělají, byť to byla jedna blbost za druhou, že jestli tady mám být, tak tady můžu být jedině ve spojení s Kristem, kterého mám v sobě, který má dost lásky k nim, který má dost trpělivosti, shovívavosti, milosrdenství. Já se musím naučit žít ve spojení s Kristem, který je ve mně. Pak ten život budu žít jiný. Náš život neurčuje to, co děláme, ale kým jsme. A my jsme uzdravení nemocní, ospravedlňuji hříšný svět. Jinými slovy, musím vědět, komu patřím.

Jestli patřím Kristu, tak to je moje největší výhra, protože patřím nebeskému Otci. Skrze

Krista mi patří veškeré dědictví jeho, to znamená celé nebe. Nejsem žádný chudák. Právě protože mám to, že mu patříme. Se někdy lidé stěžují na to, co mají a nemají a většinou to posuzují podle toho, co vidějí u sousedů přes plot. To není dobrá cesta. Dívejme se na to, co nám Bůh dal. Apoštol Pavel učí, že v Kristu jsme byli obdarováni vším duchovním požehnáním nebeských darů už tady. Co nám ještě chybí? Nebo jak říká, když Otec obětoval svého Syna, jak by nám s tím nedal všechno ostatní? Nebo když ten otec v podoběnství o marnotratném synu říká tomu staršímu, kterej tam žárlí na to, že tatínek je šťastnej z návratu svého marnotratného. Tak mu říká: "Ale synu, všechno moje je tvoje". Problém je, že věřící nevědí, co všechno mají, co všechno dostali, protože myslí, že musí si věci zasloužit a jsou opojení tím, co sami dělají. Místo toho, aby byli v úžasu nad tím, co dává Bůh. Všimněte si, když čtete evangelia, kolikrát je tam ten úžas nad tím, co Pán Ježíš udělal. Jak ty lidi byli celí bez sebe. Pro nás nic neudělal? Vždycky můžeme žasnout nad velikostí jeho lásky a bez ohledu na to, jak moc nějakým způsobem se nás dotýkají věci nesnadné a těžké.

Kde i když jsme děti Boží a povoláni být plny Krista, podobat se mu nebo dosáhnout plnosti jeho lidství, jak učí apoštol Pavel. To neznamena, že nezápasíme s hříchem, že nečelíme slabostem a nemocem. Ale není to naše identita. A ta změna se děje uvnitř. Právě skrze to naše spojení s Kristem. Apoštol Pavel píše, že náš starý člověk byl v Kristu ukřižován, s Kristem ukřižován. A díky Kristovu vzkříšení jsme povstali k novému životu. A to je Boží život. Heleďte, jenom abyste teda jako ještě víc se v tom utvrdili.

Jan píše ve svém prvním listě ve čtvrté kapitole. To je důležitý verš. "V tom jeho láska k nám dosáhla cíle." My jsme mluvili o tom, jak se ta láska projevila, projevuje tím vším, co Pán Ježíš pro nás udělal, co nám uzdravuje. Ale teďka ta láska má nějaký směr, k nějakému cíli směřuje to, že nás Bůh takto miluje. A Jan píše: V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu, nemusíme se soudu bát, neboť jaký je On, takový jsme i my v tomto světě.

To je vrchol, cíl lásky Boží k nám projevené v Kristu Ježíši. Že já mám jistotu, jaký je On, takový jsem já v tomto světě. Je trošku troufalé. No, když jsem ale jeho syn. Když mám v sobě Krista.

Všechny tyto milosti přijímáme vírou. Ta víra se projevuje láskou, nejen k druhým, ale především láskou ke Kristu. Apoštol Pavel v páté kapitole Listu Římanům píše: Jsme ospravedlněni z víry. Máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme dosáhli přístup k této milosti. Všechno je skrze Krista, všechno. A když s ním budeme spojeni, nemusíme se ničeho bát. A když budeme mít pokoj v srdci, nebudeme se strachovat.

A tou největší milostí v tomto světě je právě to naše sjednocení s nimi, s Kristem. Ale pochopitelně, že nejen s tím oslaveným, který je po pravici Otce, ale i s tím trpícím. Vždyť on si i do slávy zanechal svoje rány, abychom nezapomněli na tu velikost jeho lásky. A to spojení s Kristem ukřižovaným a vzkříšeným začalo naši vírou a křtem, kdy jsme byli ponořeni do Kristově smrti a vzkříšení. Jak učí apoštol Pavel ve šesté kapitole Římanům. Ale my se v tom spojení učíme žít. Když uvedu znovu příklad z manželství. Svatbou se spojíte na celý život. Ale vy se v tom spojení učíte žít. A ono to není vůbec samozřejmé. Jak mě jedna mladá maminka, která se vdávala po osmnácti letech... Já ji potkám dva měsíce po svatbě a říkám: „Tak co?“ Ona říká: „Jak je?“ Jak by čekala prostě nevěsta dva měsíce po svatbě. Ví, mám tolik štěstí. A ona řekne: „Pane faráři, jak vám to mám říct? Proč mi to nikdo neřekl? On je všude.“ Rozumíte? My se učíme spolu žít. A s Kristem taky. A on chce být všude a čeká na to, až my budeme chtít být s ním.

Naučíme se to jen tehdy, když budeme po tom toužit. A když nedáme ničemu přednost před Kristem a před jeho láskou k nám. My jsme v tom minulém zamyšlení mluvili o tom, že Ježíš přišel, aby přinesl plné uzdravení a spásu těm, kteří se k němu obrátí a uvěří jemu a jeho evangeliu. A kdykoli se Ježíš setkal s fyzickou nemocí, skutečně s útlakem démonů, vždycky reagoval

uzdravením a osvobozením. Na druhé straně povzbuzoval své učedníky, aby se nebáli životních zkoušek, utrpení, kterým mají projít. Apoštol Petr v tom svém prvním listě, ze kterého jsme už citovali, povzbuzuje křesťany: "Budete-li snášet soužení, ač jednáte dobře, je to milost před Bohem. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějí". Čili být Ježíšovým učedníkem, být křesťanem, to znamená jít ve šlépějí trpícího Krista a ve spojení s ním. Utrpení je nevyhnutelnou součástí každého lidského života. A je důležité, aby to člověk přijal jako cestu. Bůh nechce, abysme trpěli zbytečně. On nechtěl naši bolest. To je důsledkem toho všeho, co jsme prožili jako hříšníci. Ježíš nás zve, abychom se v utrpení spojili s jeho utrpením, protože jen tak On sám může naše utrpení zbavit nesmyslností. A nás ještě víc spojit se sebou, očistit a proměnit v sebe. Právě v tom spojení s Kristem to naše utrpení může mít obrovskou hodnotu a my to můžeme dokonce nabídnout za dobrou cenu.

To apoštol Pavel jasně píše v první kapitole listu Koloským. Proto se raduji, že vinný trpí za vás. A to, co zbývá do plné míry Kristových utrpení, doplňuje svým utrpením za jeho tělo, které je církví". To není snadné k pochopení, protože jak může něco chybět do plné míry Kristova utrpení? Copak to utrpení nebylo dostatečné? Dokonalé bylo. Bylo. V tom Ježíšově výroku na kříži: „Je dokonáno." To je to definitivní slovo vítězství Boha nad jakýmkoli zlem. Od té chvíle všechno může být proměněno, protože Ježíš dokonal definitivně a dokonale svoje dílo. A ta Kristova oběť je vykonaná jednou provždy. Je postačující k vykoupení celého světa. Jednou provždy Ježíš obětoval své tělo, píše autor Listu Židům. "Ale skrze spojení s Kristem, tím trpícím, i my dostáváme možnost účastnit se na tom vykupitelském díle", protože my máme být s ním tak spojeni, že máme konat to, co konal on, myslet, jako myslel on.

A k utrpení, které je v našem životě nutné se postavit tak, jako se k němu postavil on. Vše ve svém a v našem životě dostává smysl pouze pro to úplně spojení s Kristem, ke kterému jsme pozváni. My jsme stvořeni pro Krista, pro to spojení. To utrpení, bolest, nemoc, smrt, to je skutečné zlo, které do tohoto světa, jak jsme říkali, vstoupilo kvůli nám. A nebylo to součástí Božího plánu.

Ale evangelium je dobrou zprávou také tím, že jasně svědčí o tom, že Bůh dokáže to dobro udělat i ze zla. A to může jenom Bůh. A je velice důležité na to nezapomenout, když procházíme životními zkouškami, když nám někdo ublíží, když prostě třeba i onemocníme. Bohu se nikdy nic nevymklo z ruky, když jsme v těch rukou my.

A proto je důležité, aby v té chvíli jsme vždycky utíkali k němu a ne jinam a ne od něho. Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. Těm, kdo milují Boha, čili kdo odpověděl i na tu lásku svojí láskou. A vrchol té moci Boží a jeho lásky je právě na kříži. Tím, že Ježíš na sebe přijal hříchy nás všech, naše nemoci, zranění, bolesti, smrt.

Mocí té jeho lásky se to stalo zdrojem spásy pro celý svět. Rozumíte? To největší zlo v dějinách lidstva. Umučení a ukřižování Spasitele se stalo zdrojem záchrany. Když Bůh tohle dokázal proměnit, on by nedokázal proměnit utrpení každého z nás? Naše bolesti? On by nedokázal proměnit i to, že jsme jako hříšníci občas selhali. Všechno dokáže proměnit. A když s ním budeme spojeni, tak se budeme učit žít v tomto světě, jak žil on.

A taky se mimo jiné naučíme, jak se chovat k hříšníkům, které máme kolem sebe. Vždycky jich bude nadbytek. A taky budeme vědět, jak se máme chovat k nemocným. Že máme na jedné straně, samozřejmě se za ně přimlouvát, ale také máme prosit za jejich uzdravení, jako Ježíš uzdravoval nemocné. Ale také se k nim máme chovat milosrdně. Pan Ježíš řekl: „Byl jsem nemocný a navštívili jste mě." To všechno máme dělat a tím umenšovat to zlo, které svírá konkrétní lidi kolem nás. Aby nakonec Bůh mohl zvítězit v tom všem a napříč tomu všemu těžkému, co v životě prožíváme. To, že v našem životě zakoušíme, že Bůh některé věci neuzdraví, to se může stát. Důležité je, abychom nikdy nezpochybnili lásku Boží. Abychom všechno, co prožíváme, prožívali s

ní. Možná nám v té chvíli chyběla víra, nebo jsme byli málo s Pánem spojeni. Nebo to bylo utrpení, kterým jsme v té chvíli prostě jako měli projít, abychom se ještě víc k Pánu přiblížili. Ale to nejdůležitější je, abychom se nesmířili se zlem v našem životě, ať má jakoukoliv podobu. Abychom se zlem bojovali těmi Božími zbraněmi, tak jako Ježíš. Odpouštět, uzdravit, láskou, trpělivostí, shovívavostí. Abychom nakonec všichni mohli se sejít s ním v nebeském království a měli účast na té jeho lásce bez konce.

Jak jsem už zdůraznil, to můžeme zažít jenom tehdy, když se budeme důsledně zříkat sebe pro něj. Aby on byl zjevný v našem životě, v našich činech, v našich skutcích, v našich slovech. Aby nastalo to, co je v plánu Božím. Aby nakonec Bůh byl všechno ve všem.

My ti, Pane Ježíši, děkujeme. Za všechno, co jsi pro nás vykonal a konáš. Otevři naši mysl, abychom pochopili, cos všechno si nám dal a k čemu si nás pozval. Prosím tě, Ježíši, otevři náš duchovní zrak, abychom viděli. Náš sluch, abychom slyšeli. Zapal naše srdce, abychom milovali. A dej nám odvahu víry, abychom prosili za zmírnění té bolesti, která je uprostřed tohoto světa, kde tolik lidí nesmyslně trpí jenom proto, že neznají Tebe a není nikoho, kdo by jim zvěstoval Tvoje evangelium, kdo by se za ně modlil a kdo by jim zprostředkoval dotek tvé lásky? Když jsi volal proroka Izajáše, ptal jsi se: "Koho pošlu? Kdo půjde?" Mladík Izajáš řekl: "Mě pošli, já půjdu."

Dej do našeho srdce tu touhu, abychom jako první učedníci chtěli jít, následovat Tě ve všem, konat Tvoje skutky na této zemi tak, aby se přiblížilo Boží království. A na nás na všech, aby se mohla zjevit. Otcova láska je věčná. Amen